

Tothom estima algú

La història. En alguna ciutat nord-americana, avui. A Cal Weaver el món se li ensorra quan Emily li demana el divorci després de 25 anys de matrimoni i tres fills, coneix Jacob, solter d'or, que li canvia el *look* i els hàbits per tenir sort amb les dones, però Cal està penjat de l'Emily.

La pel·lícula. Allà pels 60's, Dean Martin popularitzava *Everybody Loves Somebody*, balada romàntica sobre el fet que tothom estima algú. Doncs el tàndem Glenn Ficarra i John Requa (*Phillips Morris ¡te quiero!*) ho porta a l'extrem d'una comèdia romàntica passada pel filtre dels tòpics reciclats amb un humor i una posada en escena intel·ligents, a mig camí del riure i la llàgrima. Allò postmodern de la deconstrucció genèrica. Perquè *Crazy, Stupid, Love* (*Boig, estúpid, amor*) tracta, amb sentit coral, de la crisi dels quaranta, de l'arrauxada roda de l'amor (A estima B qui estima C qui estima D qui estima A...), del perill de la rutina en les relacions sentimentals, de la por a comprometre's i de la (in)cruenta guerra de sexes. Produït per Steve Carell, protagonista gairebé absolut, el film es basa, sòlidament, en el guió travat per Don Fogelman (*Enredados, Cars*) que faculta la progressió dramàtica de la colla de personatges col·locats en conflictes que els depassen. Per tant, film de guió, de personatges, de situa-

cions i, el més important, d'actors i actrius en estat de gràcia: Steve Carell magistral; la Julianne Moore com sempre, divina; Ryan Gosling en el solter d'or digne rival de George Clooney ben aviat; la joveníssima Analeigh Tipton musa enamorada; Kevin Bacon, eficaç, amb cara d'artista convidat; i per damunt de tots aquests secundaris de luxe, Marisa Tomei, hilarant pallsa del morro fort, que et deixa vorra la síndrome d'abstinència aguda: en volem més, Marisa.

Crazy, Stupid, Love

Directors: Glenn Ficarra i John Requa. Intèrprets: Steve Carell, Julianne Moore, Marisa Tomei. EUA, 2011. 118'. JC Alpícat, Lauren Lleida.

La imatge. Steve Carell-Cal Weaver abandonat per la dona, just el moment que cau una pluja torrencial, mentre murmura "Quin tòpic!". Barret.

La frase. "Vull comprar la felicitat", confessa Jacob, el solter d'or. És el quid de la qüestió: de ciutadans i ciutadanes lliures, hem passat a la subcategoria de consumidors compulsius (i a crèdit!).

La recomanació. Amants de les comèdies romàntiques, i no obstant, humorístiques a free de la incorrecció.